

kom fra en Sidebane ind til Statsbanen til en Købstad. 2den Klasses Ventesal var lukket, og jeg gik saa ind i 3die Klasses Ventesal. Der var ikke saa ganske faa stærkt berusede Folk, for hvem det kneb stærkt med at rave hen over Gulvet. Men i det Øjeblik jeg aabnede Døren, var det vanskeligt for mig at overse Lokalet og se, hvor mange der var — i den Grad var der tykt af Tobaksrøg. Jeg er ikke bange for selv at ryge Pibe eller Cigar, men jeg fandt dog, at jeg ikke kunde være i et saadant Lokale. Det finder jeg er utaaelige Forhold, det bør ikke finde Sted paa vore Jernbanerestaurantioner.

Der er et andet Forhold, jeg gerne vil nævne i denne Forbindelse. Vi maa næsten hvert Aar paa Finansloven bevilge Understøttelse til Statsbanefunktionærer, der ere afskedigede paa Grund af Drik, Folk, der ellers ere i deres kraftigste Alder, men som man ikke kan have i Statsbanernes Tjeneste, fordi de ere blevne saa drikfældige. Paa det foreliggende Forslag findes der 2 saadanne Understøttelser, paa indeværende Aars Finanslov 3, Aaret i Forvejen var der ikke mindre end 6. Og det værste er jo ikke, at Staten maa give disse Folk en lille Understøttelse, men det farlige er, at de gennem en længere Aarrække faktisk have gaaet og udført deres Tjeneste under Paavirkning af berusende Drikke. Det oplyses nemlig, at de gennem en længere Aarrække eller gennem mange Aar — det udtrykkes noget forskelligt — have nydt til Overmaal af berusende Drikke. De have ogsaa gentagne Gange faaet alvorlige Advarsler, men det har været forgæves. Jeg tror, at man i Sikkerhedens Interesse bør vaage over, at Drikkeri ikke finder Sted paa vore Banegaarde. Man kan maaske nok sige, at det ikke er sikkert, at de Folk ere blevne forfaldne, fordi der er Beværtning paa Banegaarden. Nej, det er det ikke, men det er temmelig sandsynligt. Naar der er Beværtning paa Banegaarden, kunne de jo saa let gaa ind der, de ere jo ikke saa stærkt optagne, saa møde de Venner og Bekendte, der ville vise dem en Venlighed og byde dem en Snaps, en Toddy eller en Bajer, og saa bliver det en Vane, at de skulle have disse berusende Drikke. Hvis de skulde gaa over paa en anden Beværtning, tror jeg ikke, de vilde gøre det i den Tid, de havde Tjeneste. Jeg tror derfor, at denne Beværtning paa Jernbanestationerne kan blive en Fare for Jernbanetjenestens Sikkerhed, og jeg tror ikke, det vil være nogen

Gene for de rejsende, at de ikke kunne faa berusende Drikke paa Stationerne. De behøve som Regel kun at gaa 10—20 Skridt for at komme til en Beværtning, hvor de kunne faa de berusende Drikke, de ønske.

Jeg skal ikke udtale mig videre her ved første Behandling, men kun udtale Haabet om, at det, trods den store Uoverensstemmelse i Udvalget i Fjor, i Aar maa lykkes at gennemføre Forslaget. Det er, som sagt, affattet paa en saadan Maade, at der ikke er Grund til Ængstelse for, at det skal bringe Forstyrrelse i noget Forhold. Og naar jeg har det Haab, at det i Aar skal gaa lettere end i Fjor, er det til Dels begrundet i, at adskillige af de Mænd, der i Fjor stillede de mest afvigende Ændringsforslag op, se vi ikke mere som Medlemmer af dette Ting. Jeg tror, at det i nogen Maade kan tages som et Vidnesbyrd om, at man ude i Landet har lagt Mærke til den Betænkning, der blev afgiven. Jeg skal hermed anbefale Forslaget til velvillig Behandling og hurtig Fremme.

A. C. Meyer: I Anledning af den sidste ærede Talers Formodning om, at Ædruelighedslovene skulde have været medvirkende ved Valgets Udfald, skal jeg tillade mig at sige, at det er muligt, at der et eller andet Sted kan have været en saadan Stemning, at Ædruelighedslovene kunne have bidraget til at fælde et Medlem. Men jeg tror dog nok, at der har været en hel Del Tilfældigheder med i Spillet. Tidligere Medlemmer af dette Ting, der ogsaa vare erklærede Modstandere af Forslaget, have f. Eks. trukket sig tilbage, fordi de i det hele taget vare blevne trætte af at være Rigsdagsmænd. Jeg siger herved bl. a. til en Mand, som vi havde meget kær, det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme); jeg er overbevist om, at ingen vil sige ham noget ondt paa. Han var i høj Grad en Modstander af dette Lovforslag, men naar han ikke sidder her længere, er det ikke Ædruelighedslovenes Skyld. Og naar et Par af mine Meningsfæller ere traadte ud eller ere faldne, er det heller ikke Ædruelighedslovene, der have spillet den afgørende Rolle, men alt det skal jeg nu lade staa ved sit Værd.

Dette Lovforslag er jo at betragte som et fortsat Arbejde for Ædrueligheden, men jeg vil dog sige, at jeg i Arbejdet for Ædrueligheden tillægger Lovbestemmelser en langt ringere Rolle end de Bestræbel-